

NAŠIRAZGOVORI

Vokelski:

Moj klanec.

V velikih kosmih so padale snežinke iz daljnih nebeških višin. Rano zjutraj sem že hodil od okna do okna in gledal snežinke, kako so se vrtele in plesale po zraku. Veliko se je že naletelo snega. Ko sem tako gledaje hodil od okna do okna gledat snežni metež, sem sklenil narediti klanec iz snega.

Sneg je nekoliko ponehal. Veselo gradim klanec, ki se hitro veča. V »štebalih«, ki sem jih dobil od deda — ded se ne veseli snega in sedi raje na zapečku — sem bil zelo neroden in sem se često prevrnil v sneg. Mehko me je pobožal snežec po vročih licih, kot bi hotel reči: »Otrok sitni, kaj me vznemirjaš, kadar ležim!« Izkobacal sem se iz snega in gradil dalje. Po težkem delu sem dosegel svoj namen. Ne smete pa misliti, da sem znosil snega za celo goro. Ne, le za majhen hribček!

Šel sem po sani, da preizkusim klanec. Vse s pajčevino prevlečene privlečem izpod strehe v drvarnici. Ko sem jih vlekel po klancu navzgor, sem na gosto delal postaje vsled okornih »štebal«, ki so bile z velikimi žebli nakovane. Prilezem vrh klanca. Naravnam sani. Spuščajoč po klancu sem pel:

»Oj snežec ti mili,
kako mrzel si v zimi,
pa le rad te imam,
ko se po tebi sankam!«

Tako sem pel, in se vozil po svojem klancu. Bil res ni kakor gora, le kakor majhen, čisto majhen hribček, pa je bil moj! Sam sem ga zgradil.

Lija Pregelj:

Mariji v zvezdah.

Pred očmi
tvoja presveta podoba spet nam blesti:
Devica krasna,
lepa in jasna
na luni stoji,
ob glavi krona dvanajsternih zvezd gori:

Devica krasna,
lepa in jasna
nam govori, nas uči:
Po potih da Njegovih hodimo,
kakor On, da vse potrpimo,
in Mater v Sinu ljubimo
do zadnje kaplje krvi.

Vokelski: Vidiš, da se je »izplačalo!« Presneto bi te rad videl v dedovih »štebalih«, kako si gradiš svoj klanec. Črno škatlo imam doma — i, saj veš: radio se ji pravi — pa gumb zavrtim in slišim ljudi po svetu okrog. In menda ni več daleč čas, ko bo treba samo pritisniti na vzmet, in bomo tudi videli, kaj počno, in kakšni so ljudje na tem ali drugem koncu našega planeta. Vidiš, ko prebiram vaša pisma, preljubi prijateljčki in prijateljice naše, si včasih močno zaželim take copernije na svojo mizo. Da bi pritisnil na vzmet in bi te videl. Janez, v dedovih štebalih, pa onega v Mariboru, pa tisto v Metliki, in sirotke tam preko, vse, vse!

Lija Pregelj: »... pa vsaj na platnice!« Ne misli, da pesemca ni »dovolj« dobra. O, dobra je, ker dobra deklica jo je napisala. Sicer pa: tudi tukaj na platnicah je lepo in je mnogim všečen prostorček. Le pridi še k nam, boš videla, da nam je prijetno.

Vasovalec.